

	Afrika	Észak-Amerika ¹	Dél-Amerika	Ázsia	Európa	Óceánia	Összesen
Patriarchátusok	2	-	-	8	2	-	12
Érsekségek	86	86	98	120	174	18	582
Püspökségek	385	360	410	324	504	55	2038
Prelatúrák	-	7	31	6	6	-	50
Egyházmegyei jogú apátságok	-	-	-	-	11	-	11
Exarchátusok	-	1	6	1	17	-	25
Tábori püspökségek	3	4	9	3	14	2	35
Apostoli vikariátusok	16	5	37	19	1	-	78
Prefektúrák	7	-	2	7	-	1	17
Apostoli adminisztratúrák	1	-	1	1	4	-	7
Független missziók	1	2	-	5	1	2	11
Bíborosok ²	16	29	23	18	99	5	190
Pátriárkák	-	-	-	6	1	-	7
Érsekek	98	107	96	120	306	18	745 ³
Püspökök	617	857	905	679	1511	126	4695 ³
Papok	29 229	78 334	42 960	45 790	203 751	4849	405 058
Egyházmegyések	18 872	51 302	25 458	27 274	141 724	2704	267 334
Szerzetesek	10 402	27 132	17 502	18 516	62 027	2145	137 724
Állandó diakónusok	336	16 215	3 436	74	9480	191	29 501
Szerzetestestvérek	7 139	10 117	6 842	8 148	20 903	1679	54 828
Szerzetesnők	53 980	137 403	88 083	144 780	348 085	10 601	782 932
Kisapok	22 210	15 397	22 378	27 245	25 023	946	113 199
Világi intézmények tagjai (férfi)	32	50	58	35	394	1	570
Világi intézmények tagjai (női)	435	1 760	3 851	1 481	20 624	45	28 196
Világi misszionáriusok	2 575	10 237	124 409	5 363	1077	84	143 745
Hitoktatók	358 337	747 581	871 107	278 013	497 361	15 052	2 767 451
Plébániák	11 583	33 876	21 611	21 355	126 611	2361	217 397 ⁴
Óvodák	11 025	8 772	6 883	12 705	22 880	838	63 103
növendékei	1 041 335	580 758	1 023 982	1 455 856	1 661 947	51 850	5 815 728
Általános iskolák	31 818	14 586	9 278	15 318	17 764	2786	91 550
növendékei	11 573 335	3 789 475	3 747 122	5 263 695	3 065 511	617 008	28 056 146
Középsiskolák	7 959	4 192	6 011	8484	9 982	647	37 275
diákjai	2 727 430	1 683 089	2 042 569	4 629 530	3 665 590	368 770	15 116 978
Katolikus egyetemek hallgatói ⁵	35 251	407 170	154 804	891 065	246 466	12 662	1 747 418
Szociális intézmények	15 239	10 151	24 959	19 682	33 094	1650	113 257
Kórházak	964	1 110	844	1076	1232	167	5393
Beteg gondozó intézetek	5 018	2 838	2 621	3402	2457	190	16 526
Lepratelepek	270	15	48	340	4	1	678
Öreg- és mozgássérültotthonok	655	1 900	1 855	1685	7975	362	14 432
Árvaházak	791	1 004	1 484	3049	2580	60	8968
Csecsemőotthonok	2 036	1 221	2 991	2959	2376	92	11 675
Házassági tanácsadók	1 728	2 636	3 166	940	4641	237	13 348
Szociális oktatóközpontok	2 202	6 571	8 537	4847	10 141	493	32 791
Egyéb intézmények	1 575	1 338	3 413	1384	1688	48	9446
Keresztelések	3 414 405	4 058 648	4 522 335	2 571 799	2 418 058	118 524	17 103 749
7 éves kor alatt	2 198 911	3 746 792	3 964 422	2 163 562	2 336 401	107 113	14 517 201
7 éves kor felett	1 215 494	311 856	557 913	408 217	81 657	11 411	2 586 548
Házasságkötések	340 013	772 599	640 816	662 651	944 728	23 923	3 384 730
katolikusok között	302 029	687 108	624 088	596 928	878 465	14 887	3 103 505
vegyes házasságok	37 984	85 491	16 728	65 723	66 263	9036	281 225
Katolikus népesség ⁶	137 428 000	227 704 000	306 635 000	110 234 000	279 915 000	8 399 000	1 070 315 000
Össznépeség	830 516 000	502 062 000	355 721 000	3 800 110 000	702 083 000	31 402 000	6 221 894 000

1. Közép-Amerikával együtt.

2. 2004. augusztus 30-i állapot.

3. A hierarchia (bíborosok, érsekek és püspökök) adatai magukban foglalnak 2667 ordináriust, 637 koadjutort és segédpüspököt, 274 kuriális tisztviselet, 33 egyéb hivatalviselőt és 1084 nyugdíjast.

4. 163 143-nak van plébánosa, 49 572-őt más pap vezet, 622-őt állandó diakónus, 232-őt szerzetestestvér, 1110-et szerzetesnő, 1611-et pedig világi személy irányít. 1107 hely ellátatlan.

5. Az egyetemisták közül 241 558 egyházi stúdiumokat és 2 188 233 egyéb tanulmányokat folytat.

6. A katolikusok aránya az adott kontinens népességéhez viszonyítva: Afrika 16,5; Észak-Amerika (katolikus 78 756 000, teljes népesség 322 580 000) 24,4; Közép-Amerika (katolikus 149 028 000, teljes lakosság 179 482 000) 83,3; Dél-Amerika 86,2; Ázsia 2,9; Európa 39,8; Óceánia 26,7; világ 17,2. (A katolikus össznépeség adata nem tartalmazza azokat a területeket, amelyekről nincsenek friss adatok. Ezekben a területeken körülbelül 7 millió lehet a katolikusok száma.)

Forrás: A katolikus egyház statisztikai évkönyve 2002 (legutóbbi kiadás). Az adatok a 2003. január 1-jei állapotot rögzítik.

Miért Világposta?

A sajtóapostolkodás a verbita missziósok egyik jellegzetesége a rend alapítása óta, illetve már azt megelőzően is, hiszen szent emlékű alapítónk, *Arnold Janssen* atya is ezzel kezdte a missziókért való tevékenységét.

Az 1920-as évek végén megalakulóban lévő magyar tartomány rögtön felismerte, hogy a sajtóapostolkodás Magyarországon is elengedhetetlen.

A rend első folyóirata 1927 és 1930 között jelent meg a Názáret Misszióházban, Budatétényben. Ezt követte a *Világposta* című katolikus családi folyóirat. A Szent Gáborban, az ausztriai Mödlingben szerkesztették és nyomtatták. 1930. január elsején jelent meg a folyóirat első száma. Akkoriban a helyesírási szabályok szerint a *posta* szót még hosszú „ó”-val írták.

Főszerkesztője, legalábbis hivatalosan, *P. Venczel Alajos* volt, utódja pedig *P. Schmidt József* lett. A szerkesztés nagy részét azonban a missziós munka „megszállottja”, *Mayer János* úr végezte, egy budatétényi világi missziós apostol, aki majdnem egész életét a verbitáknak és a misszió szent ügyének szentelte.

A világháborút követő változások folyamatában 1948-tól nem jelent meg többet ez a folyóirat. Rögtön az újrakezdés után, az 1990-es évek elején a verbita missziósok azon tanakodtak, hogy tudnák újból a sajtó útján is terjeszteni a missziós gondolatot. *Baráti Kör* néven, majd két szám erejéig *Hírek a missziókból* címmel jelentettek meg missziós híreket.

Most ezzel az új (rég) névvel szeretnénk közelebb hozni olvasóinkhoz, barátainkhoz, támogatóinkhoz az általános és a

magyar egyház, valamint a verbiták missziós munkáját.

Joggal kérdezhetik, hogy miért térünk most vissza ehhez a névhez, ha a most megjelenő lapnak más a tartalma, mint akkoriban a *Világpostáé* volt.

Azért, mert nyitottak szeretnénk lenni a világra és mindenki számára. Az a célunk, hogy a postához hasonlóan elérhető legyünk az emberek számára (habár ez is már lassan eltűnik a kisebb falvainkban), tehát mi is szeretnénk mindenkire eljutni, függetlenül attól, hogy ki a címzett.

A *Világpostának* mindig is volt egy, a verbitákra jellemző emblémája (vagy logója, ahogy ezt ma mondják): a földgömb és a kereszt kombinációja. Ma is ez rendünk jelvénye. A földkerekséget átölelő és a kereszttől induló, a kereszt felé vezető út. A kereszt a megváltásunk és az örök üdvösség jele. Az út, amely a kereszttől indul és a kereszt felé vezet, az örök üdvösség útja. A földről indul, a földet öleli át. Itt lett emberré az isteni Ige. Isten itt hirdette országának Örömhírét. Itt halt meg értünk, és feltámadásával ebbe a valóságba tört be.

Mi, az Isteni Ige Társaságának magyar rendtagjai, munkatársai úton vagyunk veletek, az Imaközösségek tagjaival, világi támogatóinkkal, jötevőinkkel, minden jószívű emberrel, hogy minden embert, az egész teremtett világot segítségük eljuttatni az örök üdvösségre.

P. Német László SVD
tartományfőnök

Másként más

A kíváncsiság nem feltétlenül jó tulajdonság, újságíró esetében azonban elengedhetetlen.

Csak kíváncsi emberből lesz valamirevaló újságíró. A kíváncsiság azonban nem elég. Emellett az a meggyőződés sem árt, hogy ami őt érdekli, aminek utánajár, az más számára is fontos.

A kereszténység és a katolikus egyház kamaszkorom óta érdekel. Immár negyedszázada vagyok újságíró, katolikus újságíró. Elég sokat tanultam és tapasztaltam, de a bennem kezdetektől meglévő érdeklődés semmit nem veszített erejéből. Számomra az egyház ma is a szépség és a gazdagság kimeríthetetlen tárháza, változatos, izgalmas, sohasem unalmas valóság. Mindig izgatott a Krisztusért, az egyházért áldozatot hozni képes világiak, papok és szerzetesek élete, a kultúrák és

az egyház kapcsolata, a templomok világa, továbbá az a folyamat, amely a kereszténységet kétezer év alatt Krisztus maroknyi követőinek csoportjából világegyházzá növelte. Tulajdonképpen ez a kíváncsiság volt a legfőbb motívum pályaválasztásomban.

Számos országban jártam, távoli kontinensekre is eljutottam. Bárhova mentem, találtam katolikus templomot, ahol találkozhattam helybeli vagy missziós papokkal, szerzetesekkel, hívekkel. Mindenhol otthon éreztem magam, annak ellenére, hogy ezek a találkozások természetesen sok-sok újdonságot tartogattak számomra. Ahol szentmisén vehettem részt, ha egy szót sem értettem az adott nyelven, akkor is teljes értékű volt a részvételem, hiszen ugyanazok a cselekmények, ugyanaz a jelképrendszer, ugyanazok a gesztusok és üzenet fogadott, mintha saját templomunkban, családom, ismerőseim körében vennék részt a szertartáson, pedig színeikben, részleteikben annyira különböztek egymástól ezek az alkalmak. Egészen más ez az azonos-

ságélmény, mint amit a gyorséttermek steril világa áraszt világszerte.

Az egyház mindenhol ugyanaz, pedig mindenhol más. Éppen ez az egyetemesség és egyidejűleg megtapasztalható ízig-vérig helybeliség teszi egyedülállóan gazdaggá és széppé. Ezzel az ugyanaz és mégis egészen más, illetve egészen más, de mégis ugyanaz élménnyel nem lehet betelni. Ezért örömmel vállaltam el a tartományfőnök úr felkérését, hogy a *Világposta* című lap újraindulásában és a magyarság missziós lelkületének ápolásában közreműködjek.

A lap második oldalán közölt világstatisztikából többek között megtudhatjuk azt is, hogy az egyház missziós erőfeszítései nyomán ma már a világ népességének egyhatoda katolikus, és hogy a katolikusok immár minden kontinensen szép számmal jelen vannak. Jelzi, hogy az egyház nagy munkát végzett megalapítása óta, de azt is, hogy a krisztusi parancs – „tegyetek tanítványaimmá minden népet” – ma is aktuális. A *Világposta* e szolgálatból szeretné kivenni részét.

Szerdahelyi Csongor

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@hotmail.com (Budapest) • missziok@axelero.hu (Kőszeg)

Honlap: verbita.communio.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felölés kiadó: P. Dr. Német László SVD tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Kállay Sarolta

Rendi konzulens: Lányi Béla SVD, a Missziós Titkárság vezetője

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

A szerzők gondolatai nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.

Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.

Nyomás: Projekt Nyomda, Kőszeg • Felelős vezető: Varga Norbert

ISSN-szám megállapítás alatt

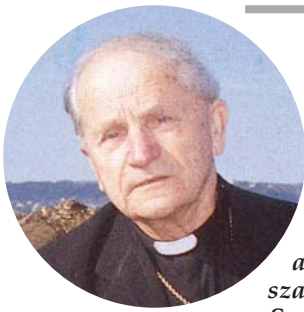
Kapcsolatfelvétel a verbita missziósokkal a Missziós Titkárságon, amely két helyen is elérhető az országban: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. (Lányi Béla SVD testvér) 9730 Kőszeg, Park u. 1. (P. Halász Lajos SVD)

Telefon Budapesten: +36-1-424-5668 vagy +36-30-418-9196

Telefon Kőszegen: +36-94-562-205

Adományok, miseszövetség befizetése:

11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Az új élet forrása

„A vértanúk vére új élet forrása: a múlt idők vértanúi erősítik a ma keresztényeit” – ezekkel a szavakkal kezdte beszédét Kazimierz Swiatek bíboros 2004 őszén Kijevben, a Kelet-európai Világi Katolikusok Kongresszusán.

A kilencvenéves fehérorosz főpap jelenleg is két egyházmegye (Minszk-Mohilev és Pinszk) ordináriusa, melyeknek területe együttesen nagyobb, mint a mai Magyarország. Az agg főpásztor azokról a régi húsvétokról is megemlékezett, amelyeket szovjet koncentrációs táborokban töltött. Visszaemlékezése segítsen bennünket, mai magyar katolikusokat abban, hogy értékelni tudjuk Krisztusnak a halál fölötti győzelmét, vagyis a húsvét misztériumát.

„Kétszer ítélték el. Több börtönben és különlegesen szigorú büntetőtáborokban tartottak fogva, két hónapot halálcellában töltöttem. Először a szibériai tajgában, majd az északi tundrán. Sohasem találkoztam ezekben a táborokban katolikus pappal, tehát még gyónni sem tudtam. Csak fogságom utolsó éveiben sikerült ostyát szereznem, valamint mazsolát néhány csepp bor készítéséhez, így ekkor titokban misézhettem is. Kehelyként egy kis porceláncsésze szolgált, az oltáriszentséget pedig gyufaskatulyában vittem a katolikus táborlakóknak. Húsvétkor néhány katolikus elítélt jelenlétében a mosodában miséztem, ahol a pára sűrű ködje elrejtett minket. Milyen kifejező és megható volt akkor az ének: *Örvendetes napunk támadt...* Ez volt hatvanöt éves papi működésem egyik legmeghatóbb húsvétfja.

Vorkutában, a sarkkörhöz közeli koncentrációs táborban, úgynevezett Gulagon megszerveztem a nagyszombati feltámadási szertartást is. Fából asztalt barkácsoltunk, erre ki-kirátette, amije volt: én az utolsó két nap böjtöléssel összegyűjtött kenyéradagomat, a többi kilenc rab pedig értékeőbb él-

miszereket, melyeket a rokonok küldtek nekik csomagban. Remegett a hangom, mindenki könnyezett. Egyszerre felpatant az ajtó, bejött a táborparancsnok pisztollyal a kezében, mögötte egy katona géppisztollyal. „Maguk mit csinálnak?” – kérdezte. Vele szemben álltam. Mi mást tehettem volna, kezdtem neki magyarázni a feltámadási szertartást. Boldog húsvétot kívántam neki. A helyzet feszült volt. Itt van két kinyújtott kéz: a papé az ostyával és a tiszté a pisztollyal. Ki engedni le előbb a kezét? A tiszt volt az első. Bocsánatot kért, hogy nem maradhat, mert szolgálatban van – de megengedte a szertartás folytatását. Amikor a katonával együtt kiment, rákezdünk egy újabb énekre. Másnap még északabbra helyeztek, ahol a halál jéghideg csendjének uralmát senki sem kérdőjelezte meg.

Még egy epizód tábori életem utolsó napjáról, mely döntő volt az életemben. Fegyveres őr kísért a tábor irodájába, mely a zárt területen kívül volt. Az asztal mögött a KGB, a szovjet titkosszolgálat őrnagya ült. Figyelmesen tanulmányozta a dokumentumaimmal teli, nagyon vaskos táskát. Időnként rám nézett és a fejét csóválta. Végül, mikor az utolsó oldalhoz ért, megkérdezte: „Hogyan lehet az, hogy te ennyi mindenen keresztülmentél és mégis életben maradtál?” Ez számára felfoghatatlan volt. Ismertük a KGB világos és egyértelmű alapelvét: az ilyenekre, mint én még a golyóért is kár! Azt akarták, hogy mi az emberfeletti erőt kívánó munkába és a szörnyű tábori körülményekbe haljunk bele. A válaszom határozott volt: „Őrnagy polgártárs, Istenbe vetett rendíthetetlen hitem tartott életben. Ő mentette meg az életemet.” Az őrnagy kételkedve megkérdezte: „Létezik-e tényleg ez az Isten?” És elgondolkodott. A fal mellett állva nagyon buzgón imádkoztam. Kértem Istent, hogy mentse meg, szabadítson ki. Ekkor az őrnagy, hosszas gondolkodás után rámnézett, elővette a tollát és aláírta a dokumentumot, majd udvariasan közölte: „Ön szabad!”

„Az élet győzött a halál felett! Istenem, milyen jó vagy!” – gondoltam, és imádkoztam abban a pillanatban.

Hét évig dolgoztam Fehéroroszországban, ebből hat évet a négy katolikus egyházmegye építési igazgatójaként. Ebből a munkakörből következett,

hogyan sokat kellett utaznom Swiatek bíboros kíséretében.

Láttam egy csodát...

Lányi Béla missziós titkár bemutatkozása

Gyakran törtem a fejem, hogy mi lehet ennek az embernek a titka. Mi lehet a fehérorosz egyház újjászületésének a titka? Hiszen a mi városunkban, ahol a verbiták dolgoztak, 1989-ben a hosszú, szigorú üldöztetés következményeként csak néhány tucat ember járt templomba, tíz évvel később pedig több ezer templomlátogató katolikust tartottunk nyilván. Sok papi, szerzetesi hivatás született. Ezt csak csodának lehet nevezni! Ennek a bűvöletében éltem, amikor Magyarországra helyeztek, és itt meg kellett ismerkednem az úgynevezett józan (értsd: magyar módra pesszimista) szemlélettel, amely egyházi körökben sem ismeretlen. Itt jöttem rá Swiatek bíboros titkára: ő az egyház újjáépítését egy nagy, közös ügynek tekintette. Ezzel szemben sok emberrel találkoztam, akik az egyházban önmagukat keresik, hivatásuk megvalósítását. Még ez is sokkal szebb, mintha valaki csak kihasználná az egyházat. De nagy dolgokat tenni, a gyakorlat mezején helytállni csak az

tud, aki közös ügynek látja az Egyház életét. Beleértve más földrészek katolikusait is.

Ez a szándék vezetett, amikor kezdeményeztem a missziós lelki napok tartását, melyek az akkori rendi vezetés támogatásának köszönhetően sikeresek lettek, és ma a Cursillo mellett a magyarországi verbita hithirdető munka egyik pillérére adják. Ezt a gondolatot szeretném a *Világpostán* keresztül is átadni az olvasóknak, megköszönve lapelődjeink, a *Verbita Baráti Kör* és a *Hírek a misszióból* szerkesztőinek, P. Halász Lajosnak és P. Szabó Imrének áldozatos munkájukat. Most pedig visszatérünk a régi verbita hagyományhoz és újra felvesszük a *Világposta* nevet, mely a két világháború között fémmel jelezte a magyar missziós munkát. A régi optimizmussal látunk munkához, még ha ez a mai „józan” világban sokak számára naivnak is tűnik. Adja Isten, hogy az egész világból érkező „posta” igazi kapcsolatokat teremtsen a katolikus ügy érdekében!

Életem talán legszebb élményei voltak ezek az utazások. A bíborost igazi mai szentnek tartom – az pedig csak keveseknek adatik meg, hogy egy szent társaságában ennyi időt tölthessen. Az agg főpap nyolcvanéves kora után is megőrizte szellemi frissességét, rugalmasságát. Pedig ekkor már nemzetközi összefüggésekben kellett gondolkodnia annak, akit tíz évig a büntetőtáborok, utána pedig harmincöt évig a rendőri felügyelet gátoltak a kapcsolattartásban. Gondolkodása sokszor dinamikusabb volt, mint a fiatal káplánoké.

A jámbor vízbefojtás

Keresztelőre gyülekeztünk. Az egyik kislánynak – aki hetedik vagy nyolcadik volt a sorban – láttam a félelmet az arcán, amikor a keresztelőmedence felé közeledett. Mikor sorra került, a pap rátette a vállára a kezét, hogy belemerítse a vízbe, de ő sírva fakadt, kitépte magát, és el akart szaladni. Félt, hogy megfullad a medencében. Az emberek megmosolyogták, a pap megsajnálta, fogta a vizeskancsót, telemerítette, gyorsan nyakon öntötte és így keresztelte meg.

Mise után megkérdeztem a paptól, hogy volt-e próba a keresztelés előtt? „Nem is egy – választotta –, de természetesen víz nélkül, mert a víz nagy kincsünk és kár pocskolni a próbára.”

Akkor döböntem rá igazán, hogy a víz igazi kincs.

Errefelé, Bulawayóban (Zimbabwe), általában alámerüléssel keresztelnek, mert az itteni nép azt sokkal hatékonyabbnak tartja, mint a keresztelés felénk ismert módját. Vannak azonban olyanok, akik még nem láttak ilyet, és megijednek, mint ez a kislány is.

Eredetileg a különböző protestáns kisegyházak vezették be a medencében történő keresztelést, és a szokást a katolikusok is átvették. Az itteni emberek ugyanis úgy gondolják, hogy a víz mennyiségével nő a szentség ereje is. Amíg a katolikusok „európai” módra kereszteltek, pár csepp vízzel, bizony sokan inkább más felekezethez csatlakoztak, hogy „rendesen meg legyenek keresztelve”.

Az afrikaiak számára nagyon fontosak a szimbólumok. Minél kevesebb jelképet találnak egy szertartásban, annál kevésbé tartják hatékonyak. Így vannak a kereszteléssel is. A misszionáriusoknak a liturgikus cselekmények kialakításakor figyelembe kell venniük a helybeliek szokásait, igényeit. Mindez azonban nem változtat a lényegen.

Maciej Malicki SVD
Zimbabweban dolgozó lengyel verbita

A halálos zsillettpenge

Az AIDS az egyik legveszedelmesebb betegség Afrikában. Mozambikban, ahol missziós nővérként élek, a lakosság túlnyomó többsége nem ismeri ennek a betegségnek az igazi okait. Ez szinte tabutéma. Rendtársaimmal igyekszünk felvilágosítani az embereket a veszélyekről. A szegény és tanulatlan emberek valamiféle tüdőbetegségnek vagy hasmenésnek gondolják. A nagy tudatlanság azonban a betegség gyors terjedésének kedvez.

Ha valaki megbetegszik, általában kuruzslónál keres először segítséget, aki a beteg meghalt rokonait okolja a betegségért. „Bűnös életük így bosszulja meg magát az utódokon” – mondja. A gyógymód pedig a rituális metszés. A kuruzsló ugyanazzal a zsillettpengével megvágja a beteget és valamennyi családtagját. Így az egész család megkapja a betegséget. A szegény páciensnek még jó borsosan meg is kell fizetnie e „gyógykezelést”, kecskével vagy valami más háziállattal. Ettől azonban állapota természetesen nem javul, hanem inkább tovább romlik.

A betegség terjedését segíti elő az afrikai szokás is, hogy amikor egy férj meghal, az ő feleségét vagy feleségeit hozzáadják az elhunyt legidősebb bátyjához. Ha a nő már fertőzött, az új családba is átviszi a betegséget.

Missziós állomásunkon kicsivel jobb a helyzet. Már tájékozottabbak az embe-

rek. Ennek ellenére az utóbbi időben egyre több fiatal hal meg.

Nagyon nehéz egy AIDS-es fiatalembernek megmondani, hogy betegsége bizony halálos. Sokan nem akarnak magányosan meghalni, ezért nemegyszer előfordult, hogy a betegség felismerése után szándékosan fertőztek meg másokat is.

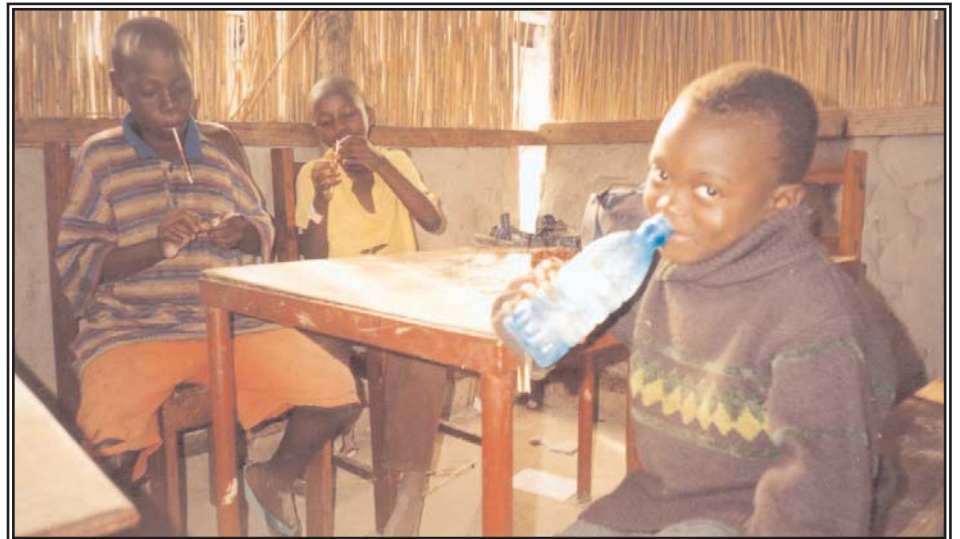
A nővérek által vezetett egészségügyi állomás a felvilágosító munka mellett próbálja kezelni is a fertőzötteket. Akik elfogadják saját betegségüket, azok esetében nagyobb a remény. Egy krumpliféle afrikai növényből készített kivonattal már eredményeket értünk el. Van olyan

páciensünk, aki már egy éve szedi ezt a gyógykivonatot, és állapota nem rosszabbodott, jól érzi magát.

Nemrég temettük el a 23 éves Jusztinát. Halála előtt keresztelkedett meg az egész közösségünk jelenlétében. Először gyermekét veszítette el, majd ő távozott. Őt is a kuruzsló fertőzte meg azzal a bizonyos zsillettpengével, mint tizenhárom más családtagját. Jusztinának megadott az a kegyelem, hogy megkeresztelkedett.

Ilyen helyzetben csak az Isten irgalmába tudjuk őket ajánlani.

Paliczka Rozália SSPS
Mozambikban dolgozó lengyel nővér

Mint egy államfőt, úgy fogadtak

P. Halász Lajos SVD látogatása a Fülöp-szigeteken

„A papszentelés volt a legnagyobb élmény!” – lelkendezett P. Halász Lajos SVD, folyóiratunk korábbi szerkesztője a közelmúltban, amikor hazaérkezett a Fülöp-szigetéről. Sokan csodálkoztak, hogy 77 évesen még vállalkozott a hatalmas útra. Nem is annyira a tizenöt órás repülőúttól féltették, hanem a klímaváltozástól. Idősebb embereknek általában nyáron ajánlatos a trópusokra utazni, amikor Európában is meleg van. Ő a telet hagyta maga mögött, de itthon se fázhatott, hiszen fűtötte a lelkesedés a Fülöp-szigetek iránt, ahol korábban 39 évet töltött hithirdetőként.

„Amikor megérkeztem a püspöki székhely repülőterére, Mindoro szigetére, már várt az utódom, a mostani plébános. Beültetett az autóba, és meg sem álltunk Sablayanig, ahol korábban dolgoztam. Igazi meglepetés volt! Ott álltak az emberek, több ezren, az egész főtért tele volt velük. Mint egy államfőt, úgy fogadtak. Rezesbanda, fúvószenekar, amit el tudsz képzelni! És a szóonokok! Mind azt hangoztatták, hogy milyen szépek, bár küzdelmesek voltak azok az idők, amikor 1958-ban elkezdtük itt a missziós munkát...”

Történelmileg talán helyesebb lenne újrakezdestről beszélni, de a gyakorlatban a „kezdés” találhatóbb. Lajos atyát egy templomrom fogadta Sablayanban, körülötte a bennszülöttek szegényes kunyhóival. „Néhány év múlva – mondta akkor Lajos atyának a misszió elöljárója – virágzó missziós állomást és igazi plébániát szeretnék itt látni.”

Lajos atya belevetette magát a munkába. A templom körül lakó bennszülöttek ugyan katolikusok voltak, de hitük megismerésére és gyakorlására nem sok lehetőség nyílt. Az amerikai megszállók 1898-ban kikergették a régebbi spanyol gyarmatosítókat, akikkel együtt a spanyol papoknak is menniük kellett. Sokáig tartott, amíg más nemzetek fiából sikerült összeszedni egy olyan ütőképű csapatot, mely a lelkipásztorkodást folytatni tudta. Először a legfontosabb helyeket töltötték be, míg végül Sablayan-ba is jutott katolikus pap, egy magyar verbita.

„Először az elemi lelkipásztorkodást, a közösségi életet kellett megszerveznem – emlékszik vissza a kezdetekre az agg hithirdető. –

Már ekkor nagyon megszerettem a filippínókat. Kedves, udvarias nép! Hozzáfogtunk elemi iskolákat építeni. Nagyon rá voltunk szorulva a gazdagabb országok adományaira, hiszen a nép eleinte nem értette, hogy mi nek az iskola. Amikor aztán a tanultak jobb állásokat kaptak, nagyon hálálkodtak, sőt, arra kértek, hogy alapítsunk magasabb iskolákat is. Ezekből a katolikus iskolákból aztán egy igazi főiskola is kihajtott.” Bizony nagy öröm volt Lajos atyának, amikor mostani látogatása alkalmával a régi szegénységet már csak nyomokban érzékelhette. „Azért ma is van szegénység, még ha nem is annyira feltűnő!

A Fülöp-szigeteki emberek igen vallásosak. Szeretnek imádkozni, könnyű megnyitni a szívüket az imádságra. Készek a papi, szerzetesi hivatásra is. „Tíz papi hivatás származott a plébániáról – meséli nagy örömmel Lajos atya –, ebből öt verbita, öt pedig egyházmegyes. Mindet én kereszteltem, de az Úristen adta nekik a hivatást.”

Mostani útja során is részt vett papszentelésen. Msgr. Antonio Palang verbita püspök végezte a szertartást, vagy harminc pap jelenlétében. Mivel errefelé nagyon sok a hivatás, egy-egy papszentelés önmagában szinte természetes esemény, de ennek most volt valami különleges varázsa. A szertartás alatt az idős magyar

verbita lélekben ismét átélte az itt töltött négy évtized valamennyi lelkipásztori örömét és küzdelmét.

A XIX. században a spanyol papok csak a többséget alkotó kínai etnikumú lakossággal foglalkoztak. A hegyekben visszavonultan élő *mangyan* törzsekhez, akik a szigetek legősibb lakóinak a leszármazottai, nem jutottak el. Halász atya azonban hozzájuk is elvitte az Örömhírt, amelyről még soha nem hallottak. Ott is alapított iskolát, missziós nővéreket vont be a munkába.

„Most, amikor arra jártam – meséli –, már mangyan nyelvű szentmisén is részt vehettem. Saját anyanyelvükön olvasták

„Tíz papi hivatás származott a plébániáról...”

a gyerekek az olvasmányokat. A templom pedig itt is zsúfolásig tele volt. Micsoda lélegzetelállító fejlődés néhány évtized alatt!”

Mikor közelgett mostani látogatásának a vége, mindenki kérdezgette az idős magyar misszionáriust, hogy nem marad-e inkább a Fülöp-szigeteken. „Szerzetes vagyok, érzelmeimnél jobban kötelez az engedelmességi fogadalom” – válaszolta az atya. – „Előjáróim úgy gondolják, hogy rám most Magyarországon van szükség. Vigyem át azt a lelkesedést, erőt, hitet a magyarokhoz, ami a Fülöp-szigeteken éltetett! Hát engedelmeskedem, ott dolgozom és próbálom tenni, ami tőlem telik. Bár sajnos nem vagyok annyira hatékony, mint a Fülöp-szigeteken voltam...”

Felszállt a nagy gépmadár, Lajos atya megérkezett Budapestre. Nem a múlt sikerein mereng, hanem előretekint, magyarországi munkájára. „Vasárnaponként ő mondja tagaloc nyelven a Magyarországon élő Fülöp-szigetieknek a szentmisét már évek óta, és ilyenkor angolul prédikál. Arról a Krisztusról, aki egy dunántúli magyar földműves gyermekének oly sok erőt adott a kelet-ázsiai nehéz, de boldogító missziós munkához.

Lányi Béla SVD testvér

Sebestyén atya Indiából

„Veletek akarok keresztény lenni és értetek pap”

Isten országa – ez a „beceneve” az egyik dél-indiai állammak, Keralának, ahonnan származom. Az elnevezés nem véletlen. Jézus egyik tanítványa, Szent Tamás apostol majdnem 2000 évvel

ezelőtt (Kr. u. 52-ben) eljött hozzánk, hirdette az Örömhírt és megkeresztelte népemet. 2003. október 9-én érkeztem Magyarországra. A Jóisten küldött, hogy szolgáljam a magyar egyházat. Szeretnék veletek együtt dolgozni, hogy gazdagíthassuk egymás lelki életét. Veletek akarok keresztény lenni és értetek pap. Az alábbiakban röviden bemutatom nektek szülőföldemet.

Nagy tiszteletben tartjuk és ápoljuk a Szent Tamással kapcsolatos hagyományokat. A falumtól hat kilométerre, egy hegy tetején található az a világhírű zarándokhely, ahol az apostol lábnyomát ma is őrzik.

Ennek a vidéknek, Közép-Keralának csodálatosak az adottságai. Mindig zöld a természet. Szépek a hegyeink, a völgyeink, van folyónk és sok tavunk. Gyakori felénk a kókuszpálma, rengeteg a fűszernövény. Illatuk megnyugtatja az ember szívét. Ilyen környezetben nőttem fel.

Kiskoromban mindig édesanyám kezét fogva mentünk templomba. Minden mozdulatát követtem a misén. Nagy tisztelettel és imára kulcsolt kézzel vártam a papot a misére.

Falunk legszebb ünnepei a templomunk búcsúja, azaz Szent József napja és a karácsony. Ilyenkor minden házban sok a vendég, és a gyerekek mindenkítől kapnak valami ajándékot. Karácsonykor örömmel építettem betlehemet, és nagy élvezettel robbantottam a petárdákat.

Katolikus iskolába jártam. A tanulás elég nehezen ment, szüleim szigorúsága azonban nem tette lehetővé, hogy elhanyagoljam a tanulást. Hetente háromszor-négyszer biztosan büntetésben voltam, mert „nagyon jó” gyerek voltam. A sportolás és a horgászás volt számomra a legfontosabb. Sokat kriketteztem és röplabdáztam. Olykor annyira belefeledkeztem, hogy szüleim hiába vártak a közös esti imára. Ilyenkor bizony édesapám megbüntetett. Többször hallottam tőle: „Aki nem imádkozik, ha tiszteli is Istent, olyan, mint egy üres doboz.” Hálás vagyok neki, mert erősen befolyásolta lelki fejlődésemet.

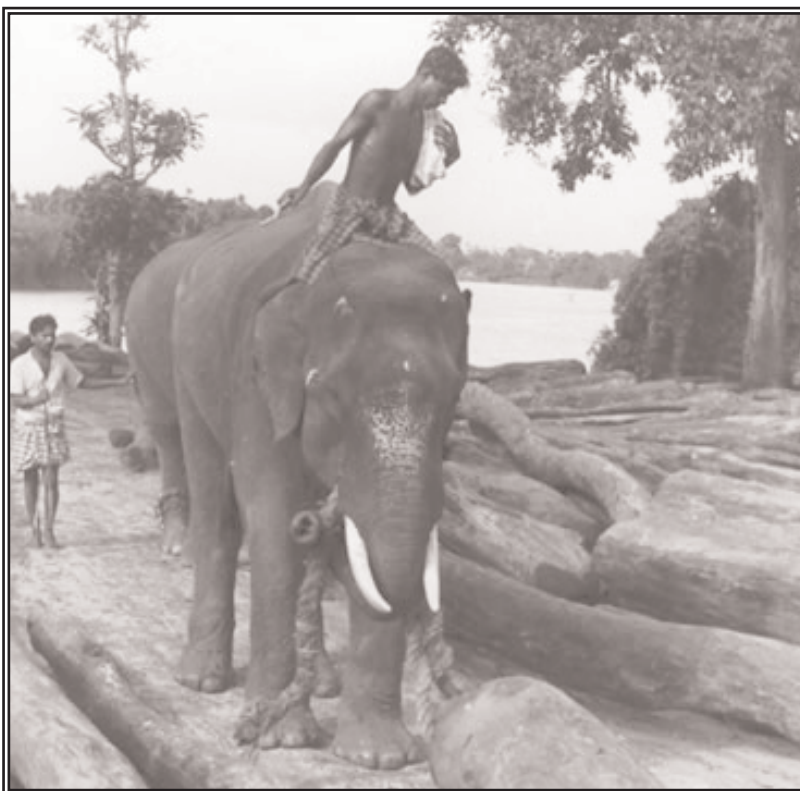
Amikor a szerzetesi hivatásomra gondolok, mindig gyerekkori tapasztalataim jutnak eszembe. Indiában még ma is kasztrendszer uralkodik. A magasabb kasztok tagjai nagyon lenézték a legalacsonyabb kaszt tagjait. A falum népe mindig magas kaszthoz tartozott. A dédszüleim és a nagyszüleim büszkék voltak arra, hogy arisztokrata család vagyunk. Nekem azonban nagyon furcsa volt, hogy amikor a legalacsonyabb kasztból jött valaki hozzánk, nem étkezhetett velünk a házban, hanem csak külön, az udvaron. Nem értettem, hogy miért van így. Hol van az igazság, az igazságosság? Amikor felnőttem, az Evangéliumban találtam meg a választ: Jézus mondja, „én vagyok az Út, az Igazság és az Élet”.

Mindig nagy szeretettel fordultam a szegény emberek felé, és úgy éreztem, hogy nekik kell szentelnem az életemet. 17 éves koromban döntöttem úgy, hogy belépek a szemináriumba. Édesanyám nem örült, sokszor megpróbált „visszacsbítani” a szülői házhoz. De akit Isten hív, azt még az édesanyja sem tudja eltántorítani a hivatástól.

Az iskolában a szerzetesnővérek nagy gonddal vezettek minket Jézushoz. Mindig arra tanítottak bennünket, hogy képesek legyünk megosztani a szegényekkel amink van, tiszteljük az idős embereket és a más vallások követőit. A katolikus iskolában voltak muzulmán és hindu osztálytársaink is. Egyáltalán nem volt szakadás köztünk, hanem mindig együtt imádkoztunk, ettünk és játszottunk. Békére törekvő társadalom a miénk.

A gyerekkori tapasztalataimat még ma is mélyen a szívemben őrzöm. Emlékszem olyan esetre, amikor megosztottam az ebédemet olyan osztálytársammal, akinek nem volt ennivalója. Ilyen értékeket főleg a családon belül tanultam. Szüleim is erre tanítottak. Négyen vagyunk testvérek, van egy nővérem, egy bátyám és egy húgom. Mi mindig megosztottuk egymás között azt, amink volt. Előfordult, hogy veszekedtünk, de utána megbeszéltük a dolgokat, és a nap hátralévő óráit szeretetben töltöttük. Szüleink élete példa volt számunkra, és a mai napig felnézünk rájuk.

P. Benvin Sebestyén SVD

Festői helyen áll a budatétény-i plébániatemplom. Lépcsőjéről messzire el lehet látni, a közeli Dunán át a Csepel-szigetre, sőt az alföldi sík vidékre is, de a budafoki bevásárlóközpont hivalkodó épület-együttese is vonzza a szemet. A régi kis sváb településen az egyházi életet ma is az egyházmegyei kezelt sváb plébániatemplom és a verbita Názáret Misszióház közelsége, jó

Misszióért, a plébániai közösséget építve!

A budatétény-i missziós imaközösség

együttműködése határozza meg. Talán ezért is alakult meg éppen itt az első missziós imaközösség.

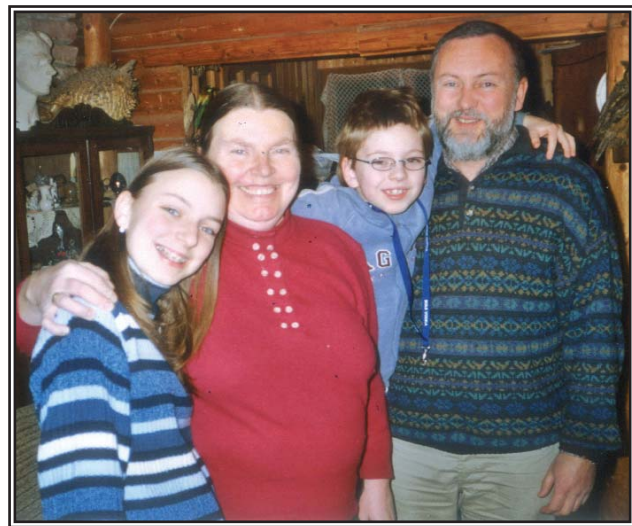
„Amióta az eszemet tudom, jóban vagyok a verbitákkal” – mondja a 88 éves Szalontai Sándorné. Ő még emlékszik a régi budatétény-i svábokra és az akkori verbita szerzetesekre, akik sokfelől érkeztek a magyar misszióba. Szorgalmasan tanultak magyarul, de inkább németül tudtak. „Valahogy más vágású papok voltak – mosolyog Annus néni –, de az az igazság, hogy a mai verbiták sem igazán illenek bele a papokról

ban milyen virágzó missziós imaközösséget hozott létre. Még varrógépet is betettek a plébánián kapott szobájukba – ezen varrták a misszióknak szánt ruhaadományt. „Én is felfigyeltem erre a beszámolóra – meséli Tímea. – Felvettem, hogy mi is alakíthatnánk missziós imaközösséget!”

Tímea és Gergely atya hozzáfogtak a szervezéshez. Jelentkeztek vagy harmincötven az imaközösségbe, és tizenötven ma is rendszeresen részt vesznek a találkozón, amelyet mindig a plébánián tartanak. „Talán komfortosabb lenne a Misszióházban összejönnünk – mondja Kiss Gábor –, de fon-

tosnak tartjuk, hogy a plébánia életét is erősítse közösségi tevékenységünk, amely így egyszerre szolgálja az egyházközséget és a missziók ügyét.”

Főleg nyugdíjasok és egyedülállók járnak az imaközösségbe. Fialokat is várnának, de őket valahogyan nehéz idevonzani. „Igazi baráti kapcsolat alakult ki köztünk – mondja az egyik tag, Major Ferenc. – Azelőtt csak látásból ismertük egymást. Most érdeklődünk egymás iránt, látogatjuk egymást. Imádkozunk egymásért is!” Most már minden saját szervezésben megy: a tagok maguk beszélnek meg a kis közösség életének fontosabb eseményeit. A verbiták időnként meglátogatják őket – no és szólnak, ha van valami érdekes rendezvény. „És akkor elmegyünk! De nemcsak elmegyünk, hanem tevékenyen segítünk is” – teszi hozzá Kemény Józsefné, Elvira néni, akire az októberi világmisszió ünnepe aprajagya oly szívesen emlékezik, hiszen a többi budatétény-i asszonnyal együtt ő kente a finom zsíros kenyereket, melyek több száz ember ebédjéül szolgáltak. Budatétényben valóban távlatokat nyitott az imaközösség: a kis csoportban megélhető testvéri szeretetet és a világ legtávolabbi tájain folyó hithirdetés iránti lelkesedést.

Kiss Gábor szobrászművész és hitvese, Krúdy Tímea vezetik már évek óta az imaközösséget

alkotott megszokott képbe. Ők már nyolcvan évvel ezelőtt is utánamemtek az embereknek! Gyermekkori emlékem, ahogy P. Schmid verbita atya szelíd erőszakkal kivezetett a kocsmából egy részeges családapát. A maiak pedig utcai misszióba is járnak!”

A budatétény-i missziós imaközösséget Kiss Gábor szobrászművész és neje, Krúdy Tímea vezetik már évek óta. Hogyan is kezdődött mindez? Az akkori, idős plébánosnak, Ternyák Géza atyának sajnos kórházba kellett vonulnia. Több hónapos betegsége alatt a verbiták jócskán kivették a részüket a helyettesítésből. Többek között Burbela Gergely atya, aki kezdte mondogatni, hogy édesanyja odahaza a lengyelországi Bytom-

Mi is az a missziós imaközösség?

Maga az egyház is közösség, az anyaszentegyház nagy közössége, amely kisebb csoportokból tevődik össze. Még a plébániákon belül is szükség van kisebb közösségekre, hogy a hívek jobban ismerjék egymást. Az a jó, ha egy-egy ilyen plébániai közösségnek saját célja, feladata is van. Miért ne támogathatnák ilyen közösségek például imáikkal a hithirdetők fáradságos munkáját?

Ma szerte az országban húsz missziós imaközösség támogatja a hithirdetők, különösen a verbiták munkáját imával és tevékenységével. Van, aki az javasolja, hogy verbita negyedrendnek nevezzük őket, hiszen a verbita férfi rendnek van két (egy aktív és egy klauzúrás) női ága is, így az imaközösségek lennének a negyedik verbita indíttatású társulás. Ez így azonban nem fedi a valóságot. A missziós imaközösség ugyanis inkább plébániákhoz kötődik: a hívei fognak össze és (hetenként, kéthetenként, esetleg ritkábban) összejönnek imaóráikra, melyek rendje a verbita hithirdető lelkiségből táplálkozik.

A missziósok azzal segítik a közösségeket, hogy a vezetőn keresztül minden hónapban eljuttatják hozzájuk a Szentatya havi missziós imaszándékát, valamint egy-egy szentírási elemelkedést az adott hónap valamelyik vasárnapi evangéliumából. E mellett minden tag kapja a missziósok negyedévi folyóiratát is, hogy tájékozódhasson a világmisszió haladásáról, és könnyebben találhasson imaszándékot. A közösség azonban mindig egy-egy plébániához tartozik.

A plébános nevezi ki a vezetőt, aki az ő felügyelete alatt igyekszik bekapcsolni a tagokat a helyi hitéletbe. A missziós imaközösségek mellett vannak más lehetőségek is a verbita misszió lelki támogatására. Ilyen a Verbita Baráti Kör. Ennek tagjai egyénileg rendszeresen imádkoznak hithirdetésért. Be lehet iratkozni a Miseszövetségbe is, mely a szentmiseáldozat végtelen kegyelmében fogja össze tagjait.

Lányi Béla SVD

Néhány adat a Budatétény-i Szent István Király Római Katolikus Plébániáról. Plébános: Udvarnok László pálos szerzetes. Anyakönyvek: 1874-től. Egyházmegyei vezetés alatt, kivéve 1926–36 (ekkor verbiták voltak a plébánosok). Lakosok száma: 4500, hívek száma: 3500 (1997-es adatok).

Gyermekként Uthokozisi Málalose Durban a metodista templom előtt hevert lesben, és várta az autókat, amelyek parkolóhelyet kerestek. Ha egy vezető csökkentette a sebességét, Uthokozisi felugrott, és vad hadonászással jelzett, hogy a vezetőnek segítsen a szűk helyre bejutni. Néha kapott is egy-két garast ezért a szolgálataért, ilyenkor és csak ilyenkor jutott számára valami ennivaló. Az éjszakát Uthokozisi az Isten háza mögötti szűk fülkében meghúzódva töltötte, és ha hűvös volt, egy zsákkal takarózott, amelyben kevéske holmiját tartotta, amikor kis időre elhagyta tartózkodási helyét. Ma a közben huszonnyolc évessé vált ifjú saját házában lakik, amelyben nemcsak egy hálószoba van, hanem kettő, és tud szállást adni a nővérének a négy gyermekével.

A Streetwise összetett szó az angol nyelvben: a street szó utcát jelent, a wise pedig módot. Ha szeretnénk lefordítani magyarra, akkor röviden annyit jelentene, hogy utcai élet.

Ezek a gondolatok vezették Helen McKinley nővért kezdeményezésének elindításában: Utcai életmód, vagy nem? Sokáig nem bírja egy gyerek sem ezt az utcai életet. „Egyszer el kellene azon gondolkodni, hogy mennyire elkeseredett lehet az a gyermek, hogy ilyen életmódra határozza el magát” – mondja *Elijah Máthúvha* harminchárom éves gondozó, akit az „öreg malomban”,

„Streetwise” – Gyermekotthon Dél-Afrikában

Csodálatos életkörülményeit a zulu férfi egy ír szerzetesnőnek köszönheti. Pontosan húsz évvel ezelőtt alapította az ír származású *Helen McKinley* nővér Durbanban, Dél-Afrikában

„Streetwise” elnevezéssel egy intézetet, azzal a céllal, hogy kiszabadítsa szörnyű helyzetükből azokat a gyerekeket, akik az utcán élnek és dolgoznak. „Alapfokú iskolának volt mondható, egy lépcsőház a bejáratú csarnokban, a város középpontjában” – emlékezik a kedves és céltudatos domonkos nővér. Azonban a hatóságok úgy gondolták, hogy ennyi utcagyereket eljesszi a turistákat, így az új intézmény hamarosan egy régi malom épületébe költözhetett, amely Mariannahillben, Durban közelében volt harminc kilométer távolságra.

Helen nővér úgy gondolta, hogy nagyon alkalmas lesz a gyermekek számára a malom épülete és annak környéke. Azt gondolta, itt labdázhatnak is. Vannak fák, melyeket megmászhatnak. A malom elég távol esik a forgalomtól és az úton történő kellemetlenségektől. Elkezdhettek koldulni, pénzt szerezni vagy lopni. Még el is csábíthatják a gyerekeket vagy hígítóból ismét kábítószert csinálnak maguknak. Esetleg visszatérnek az utcai élet forgatagába, mert úgy érzik, hogy az ilyen élet csábító hatásának kell engedelmeskedniük – bár ez az érzés oly csalóka! „Az utca a gyermekek számára aknamező” – mondja Helen nővér drasztikus hasonlattal. „Az emberek rettenetesen is tudnak lenni” – égő cigarettáikat azokba a kartondobozokba dobják, ahol a gyerekek alszanak. Ellopják kevéske holmijukat, még a tartalék kabátkát is, ami időnként annyira szükséges. Van, aki kihasználja a gyermekek helyzetét önmaga javára, és arra kényszeríti őket, hogy lopjanak. Egymás elleni versenyre biztatják őket. A pénzt, amit a kicsik összekuporgatnak, nem tarthatják meg. Ilyen körülmények között a gyermekeknek meg kell tanulniuk, hogy becsüljék önmagukat, különben elpusztulnak. „Legtöbbje megtanulja gyorsan” – mondja Helen nővér – „nemcsak ülünk az utcán, hogy várjuk kimúlásunkat, hanem mindennap valami újat tanulunk, hogy elkerülhessük a pusztulást.”

Egy új élet
alapjai:
alkalmazkodás,
jókedv,
tréfa

„Steam Train”-nek szólítanak, ami gőzmozdonyt jelent, mivel a gondozottai érdekében teljes erővel beveti magát.

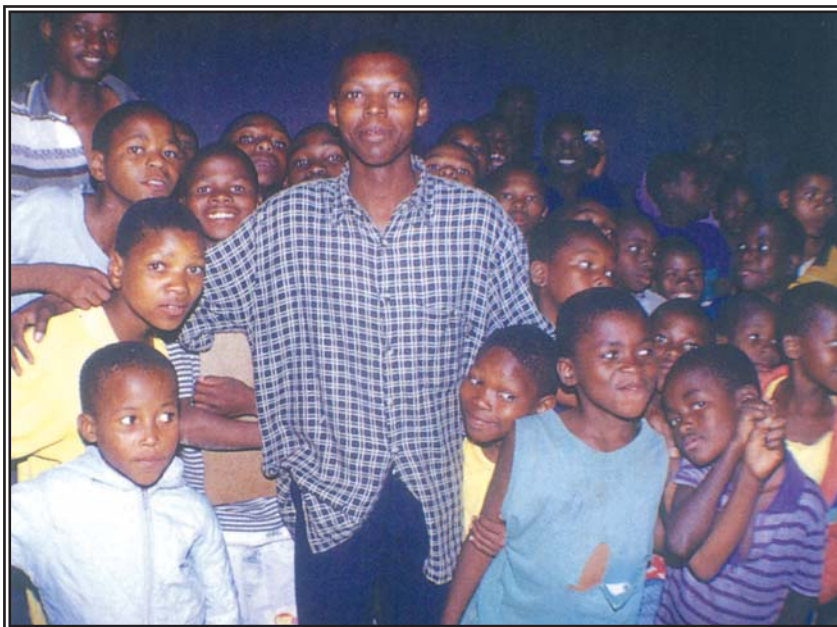
Az utcára csak azok mennek, akiknek már semmi esélyük nincsen az életben. Azt a sérülést, amit ott szereznek, egész életükben őrzik!

Sebeit vagy bedagadt lábait, mint Clive (tizen-négy éves) is. Ez nem is véletlen: állandóan azt a ragasztót nyalogatta, amivel a cipőgyárakban a talpukat ragasztják a cipőhöz. A ragasztóban lévő oldószer tönkreteszi az idegeket és a végtagokat is. Az volt az álma, hogy profi sportoló lesz, mint *Wonder Ngzoza* – az ideálja –, aki az Amazuhu Football Club játékosa. Clive hamarosan eltemetheti, elfelejtheti ezt az álmát...

De lehet, hogy sikerül neki csúcsteljesítményt elérni, úgy ahogyan Uthokozisi, az egykori parkőr, aki az „öreg malomban” megtanulta az asztalos szakmát, és elérte azt, ami után a legtöbb utcagyermek vágyódik. Rendes életmódot, feledet a feje fölé. Ez világító példa arra, amit munkájukkal és törekvésükkel el tudnak érni. Ezt tanúsítja a régebbi oktatója is, a már emlegetett „Steam Train”. Uthokozisi példája azt mutatja, hogy valamikor félelemben élő fiú volt, ma pedig már nyugodtan rá is lehet hagyatkozni.

Ez azt mutatja, hogy nincs remény nélküli helyzet és élet!

Fordította: P. Becherer András SVD

M á r c i u s 17., csütörtök, 17.00 óra – Sapientia Főiskola (1052 Budapest, Piarista köz 1.) – A főpásztor

szemével: Magyarország is misszió! – *Bíró László* püspök *Az egyház küldetése az elvilágiasodó Magyarországon* témáról.

Március 31., csütörtök, 17.00 óra – Sapientia Főiskola (1052 Budapest, Piarista köz 1.) – Ázsia legkatolikusabb országa – A Fülöp-szigetek magyarországi nagykövetségének képviselője mutatja be azt a régi, hagyományokban gazdag, mégis fiatal kultúrát, mely Ázsia és a katolicizmus intenzív találkozásából született.

Április 14., csütörtök, 17.00 óra – Sapientia Főiskola (1052 Budapest, Piarista köz 1.) – Mintha egy másik világban jártam volna! – *Egy fiatal missziós önkéntes indiai élményei* – *Bálint Cecília* a

verbita missziósok női ágán keresztül jutott ki egyéves missziós gyakorlatra Indiába. Hallgassuk meg élményeit! Hátha másnak is kedve támad a missziót segítő, egy-két éves önkéntes munkára...

Április 21., csütörtök, 17.00 óra – Angolkisasszonyok Intézete (1056 Budapest, Váci u. 47, bejárat a Molnár utca felől!) – Hasonlóktól tanulni – a szeretet iskolájában! – *P. Beöthy Tamás* jezsuita atya széles körű tevékenysége a lelki megújulást célozza: *cursillo*, családi hétvége, ifjúsági hétvége, plébániai megújulási napok... A lelki megújulás azt jelenti, hogy elkezdünk tanulni egymástól. Tamás atya a szeretet iskolájáról beszél.

Május 5. csütörtök, 17.00 óra – Alkantai Szent Péter pesti ferences templom (1053 Budapest, Ferenciek tere 9.) – A párizsi városmisszió – egy főpásztor szemével – *Ladocsi Gáspár* püspök úr, a párizsi városi misszió tapasztalatait osztja meg velünk. Készülünk a 2007-es budapesti városmisszióra is!

Május 26., csütörtök, 17.00 óra – Angolkisasszonyok Intézete (1056 Budapest, Váci u. 47, bejárat a Molnár utca felől!) – Indiából – Budapestre! – *Mary Kurian* FMM nővér az indiai szubkontinensről került Budapestre. Hivatásáról, az India és Magyarország közötti különbségekről beszél a sokak által ismert és kedvelt ferences missziós nővér, aki a Hermina úti rendház lakója.

Az eddigi gyakorlathoz hasonlóan találkozásaink időpontja előzetesen mindig megjelenik az *Új Emberben* is. Belépődíj nincs! Szeretettel várunk mindenkit!

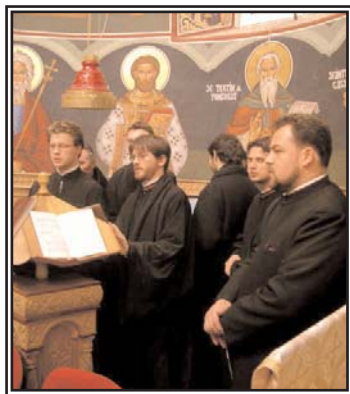
MISSZIÓS TÁBOROK 2005

GYERMEKEKNEK
(7–13 évesek) ZSÁMBÉKON
2005. július 4. és 9. között.

IFJÚSÁG (13-tól max. 30 évesek)
RÉSZÉRE KÖSZEGEN,
a Szent Imre Misszióházban
2005. július 25. és 30. között.

Romániában is vannak verbiták

Nemrégiben kedves vendégek látogatták meg budatétényi közösségünket. A Román Terület (az olasz tartományunk része) négy novíciusa és novíci-

usmesterük, *P. Franco Maronese* – útban hazafelé a steyli zárándokútról – betért budapesti házukba. A hangulat olyan jó volt, hogy a félnaposra tervezett kirándulás hosszabbra sikerült. Romániai rendtársak első ízben látogattak meg magyar rendházat. Reméljük, nem ez lesz az utolsó! A mi tartományunk van (a szlovákkal egyetemben) földrajzilag legközelebb az ott dolgozó hat örökfogad-

dalmas (két olasz, egy-egy német, portugál, osztrák és indiai) és négy ideiglenes fogadalmas rendtárshoz, továbbá a négy filozófiát tanuló jelölthöz. A verbiták hazai a Iasi (Jászvásár) Püspökség területén vannak, de van egy közösségünk a Moldvai Köztársaság területén is. Az első örökfogadalmas román rendtársunk, aki világi papként lépett be, Rómában tanul, a doktorátusa megszerzésén fáradozik. (Képiünkön jászvásári egyházmegye kispapok láthatók.)

Köszegről Budatéténybe költözik a tartományfőnökség

Már évek óta téma volt a Magyar Rendtartományban a tartományi vezetés áthelyezése Budatéténybe. Ennek a gondolatnak az értelmében kértem az általános rendfőnökünket, *P. Pernia Antioniót*, hogy járuljon hozzá elképzelésünk megvalósításához. Ősz elején érkezett a levél Rómából, amelyben az általános rendfőnök beleegyezett a tartományfőnöki iroda áthelyezésébe, amennyiben a körülmények ezt megengedik. Az előkészületek folyamatban vannak, és – ha minden jól megy – tavaszra sikerül majd a „hurcolkodás”.

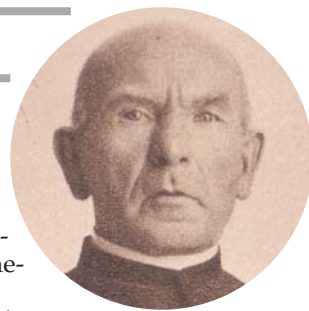
Magyar plébániákon lelkipásztorkodnak az ázsiai rendtársak

Egyházmegyei előjárókkal tartott előzetes tárgyalások után sikerült „kölcsonadnunk” fiatal verbita atyáinkat és egy szál diakónusunkat különböző plébániákra, ahol pasztorális gyakorlatot végeznek az elkövetkező hónapokban. *Maddasery Sebastian* atya Budapest-Zugligetbe megy, *Ghie Marcel* atya Kiskunfélegyházára, a Szent István-plébániára, *Lando Modeszt* atya Béraltavárra, de Csehimindszenten fog lakni (tehát *Mindszenty* bíboros szülőfalujában!), míg *Juhos Ferenc* diakónusunk a bencések által (Pannonhalmi Főapátság) vezetett Győrszentivánon fog működni, kezdetben mint szerpap, felszentelése után pedig mint áldozópap. A megegyezés az illetékes egyházi előjárókkal mind a négy rendtársunk esetében úgy szól, hogy körülbelül tizenhét hónapig lesznek a megadott plébániákon (2006. június 30-ig). Szolgálatuk letelte után az ázsiai rendtestvérek hazautaznak szabadságra. Ez lesz számukra a Magyarországra való jövetelük óta az első alkalom viszontlátni családjukat.

Hírek a külföldön dolgozó magyar verbitákról

P. Pernia Antonio általános rendfőnökünk jóváhagyta a Mexikóban működő *Zabos Róbert* (képiünkön) kérvényét, hogy mint szerzetestestvér folytathassa életét az Isteni Ige Társaságában! Sok boldogságot és kegyelmet kívánunk neki verbita missziós hivatásban! Ugyanilyen jókívánságokat küldünk *Varga János* atyának is, aki áthelyezést nyert a Déli Argentín Tartományból a Keleti Argentín Tartományba. Így majdnem ezer kilométerrel került közelebb szeretett hazájához.

P Hansen Hubert jámbor falusi család sarjaként született 1872-ben Aachen közelében. Tizennégy éves korában bátyját követve lépett be a verbita rendbe. A középiskola elvégzése után az ausztriai Szent Gábrielbe küldték, mely ekkor az Isteni Ige Társasága egyetlen papnevelő intézete volt. 1896-ban szentelték pappá. Bár misszióba szeretett volna menni, P. Janssen Arnold, a rend alapítója fölismerve a fiatal képességeit, a Szent Gábriel-i líceum tanárává, 1901-től pedig prefektusává nevezte ki.

Hetven éve hunyt el a verbiták magyarországi megalapítója

Ez a tanintézet az misszióra készítette fel a növendékeket. A hallgatók közreműködésével adta ki P. Hansen 1904-ben Afrika missziós térképét, mely felölelte az Afrikában működő katolikus missziós rendeken kívül az ottani protestáns missziós társaságokat is. P. Hansen 1909-től a Szent Gábriel misszióház rektora. Az intézmény méreteit érzékelteti, hogy 1913-ban 33 páter, 49 újmiséis pap, 71 missziótestvér, 306 teológus és 86 novícius tartozott a házhoz.

A keletnémet rendtartomány (amelyhez Ausztria is tartozott) tárgyalásokat kezdett a pécsi püspökkel a rend magyarországi megtelepedéséről. Ennek eredményeként a társaság átvette a svábok lakta baranyai Máriakérménd búcsújáró hely plébániáját, a plébániai iskolával és két fliával együtt.

Az új alapítás első rektora 1916-ban P. Hansen lett. Lelkesen vágott neki új küldetésének. Gyorsan megtanult magyarul. Tudatosan készült arra, hogy Magyarországon terjeszkedjék a rend. A főváros közelébe vágyott. Így jutott el Budatéténybe, mely akkoriban bortermező sváb község volt. 1924-ben nyitották meg a Názáret Misszióházat. Az egyházi és világi hatóságok igen megörültek, hogy így Budatétény plébániájának ellátása nem az egyházmegye papság vállára nehezedik.

Az alapító igazi verbitához méltó módon a sajtót is a misszió szolgálatába állította. 1925-ben jelent meg az első magyar nyelvű „Michaelskalender”, a Szent Mihály missziós naptár és utána a *Jézus végső akarata* című nagy sikerű missziós toborzó kiadvány.

P. Hansen áldozatos munkájára még a Szentszék is felfigyelt, és kinevezték Magyarországon valamennyi (105) férfikolostorának apostoli vizitátorává.

Budatétény sikerén felbuzdulva hamarosan újabb misszióházat hoztak létre az országban. Ekkor Kőszeg városára esett a választása, mely szép építési telket és 300 000 téglát bocsátott rendelkezésére. Ott a missziós diákok számára jó tanulási lehetőség is nyílt a bencések gimnáziumában. Később Kőszegen kapott helyet a tartományfőnökség és a társaság novíciátusa is. Hamarosan P. Hansen is Kőszegre költözött, és átvette a rektori teendőket.

A kiváló verbitát a keletnémet tartomány két alkalommal is tartományfőnökévé választotta. Első tartományfőnöksége

után, 1929-ben lett Magyarország önálló régió, amelynek élére P. Hansent nevezték ki. P. Hansen 1932-ben visszatért Budatéténybe, ahol a ház rektora lett, és ugyanebben az évben három évre újra kinevezték tartományfőnöknek.

Kiváló szervező és lelkes missziós apostol is volt. Sok prédikációt, lelki gyakorlatot tartott, és minden alkalommal kiemelte a világmiszió fontosságát. Nagy utazásairól mindig hozott valamit a diákoknak, egyszer még egy rádiót is. A tanárok részére időnként autót bérelt, amivel Mariazellbe zarándokoltak.

Falusi szüleitől azt tanulta, hogy a szomszédokkal mindig jó, egymást segítő viszonyban kell lenni, és ezt szerzetesi élete során sohasem felejtette el. Szívélyes, jóságos és segítőkész rendtárs és misszionárius volt. Semmiféle, még a fizikai munkától sem riadt vissza. Imádságos élete is példás maradt mindenki számára. Papi zsolozsmáját és a szokásos hetenkénti négy ájtatosságot mindig elvégezte; nagybetegen is kiült a gyóntatószékbe, ha nem volt már gyóntató; a keresztutat és a rózsafüzért naponta elmondta.

Hetven évvel ezelőtt, 1935 március 2-án hunyt el. A temetést *Breyer István* győri püspök végezte. A gyászmisét Budatétényben *Krywald Ottó* prelátnak tartotta. Tőle idézünk: „Isten kiválasztott embere volt, akinek Magyarországon fel kellett ébresztenie az érdeklődést a missziók iránt. Amikor P. Hansen 105 magyar férfikolostor és kistelepülés szerencsésen bevezett pápai vizitációja után egy nagyon elismerő írást kapott, azt mondta nekem: »Ha a Jóisten olyan elégedett velem, mint ez a kongregáció, akkor egyszer megérkezem oda, föntre.« És meg vagyok győződve róla, P. Hansen megérkezett az örökkévalóságba. (...) Hálát adunk a Jóistennek, hogy ezt az embert nekünk adta. Magyar állampolgár lett, és magam vagyok a tanúja, hogy mennyire hozzánk nőtt a szíve. Nekem elmondta egyszer, hogy sokfelé járt, de itt érzi magát a legjobban.”

A magyar alapító élete missziós szempontból is eredményes volt. Halála előtt, 1934-ben a magyar régió már három misszionáriust tudott kiküldeni a világra: *Ternay János* és *Scheuermann József* atyákat Kínába, *Purmann Aquilinus* testvért Argentínába.

P. Hansen Hubert volt az alakuló verbita magyar rendtartomány lelke és motorja. Élete nem volt más, mint harc, munka, küzdelem és imádkozás az utolsó leheletéig. Bár nem mehetett távoli külmiszióba, itt, Magyarországon adta oda mindenét Istenért és a lelkekért. Biztosak lehetünk benne, hogy örömmel szemléli odafönnről a Társaság életének újraindulását, és imádkozik Magyarországotért és a világmiszió ügyének további terjedéséért!

Búcsú Bencze József atyától

Bencze József 1917. június 6-án született Tapsonyban (Somogy vármegye). Budatétényben lépett be az Isteni Ige Társaságába, 1929-ben. Beöltöztetésére Szent Gábrielben került sor 1937-ben, itt is tette le az első és örök fogadalmait, az utóbbiakat 1942-ben.

Szegeden szentelték pappá, 1944. február 6-án. Előljárói további tanulmányokra látták alkalmasnak, fizikát és matematikát tanult Pesten. A rend feloszlása után tanárként és segédmunkásként dolgozott. A börtönöket is megjárta.

Amikor utoljára meglátogattam a székesfehérvári papi otthonban, 2005 januárjában, azzal dicsekedett, hogy a hónapokért, amelyeket ártatlanul ott töltött, a rendszerváltozás után az állam megemelt nyugdíjjal kárpótolta.

Tanárként ment nyugdíjba, Szentlőrinc-kátán. Amikor kezdett ápolásra szorulni, Budatéténybe ment, a Völgy utcai házba, ahol *Varga Szeráf* testvér segítette. Majd Kőszeg, Pannonhalma és újból Szentlőrinc-kátán a székesfehérvári papi otthon lakója lett. Itt halt meg február 11-én, a lourdes-i Szűzanya ünnepén. Reggel még felvette a betegek kenetét, este már halott volt. Isten nyugosztalja!

P. Német László SVD
tartományfőnök

